

Sygn. akt VII K 238/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy VII Wydział Karny w Białej Podlaskiej w składzie:

Przewodniczący: **SSR Małgorzata Makarska**

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Romaniuk

w obecności prokuratora -

po rozpoznaniu w dniu 02 czerwca 2017 roku

sprawy **Z. M.** s. T. i Z. z domu W. , urodzonemu w dniu (...) w M.,

oskarżonego o to, że: w dniu 18 marca 2017r. o godz. 19:15 na ul. (...) w B., woj. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,85 mg/l, 0,88 mg/l, 0,92 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z **art. 178a § 1 k.k.**;

Na mocy art. 66 § 1 i § 2 kk oraz art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec **Z. M.** oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 kk warunkowo umarza na okres próby wynoszący **2 (dwa)** lata; na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie **4.000 (czterech tysięcy)** złotych; na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres **2 (dwóch)** lat; na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza zatrzymanie prawa jazdy od dnia 18 marca 2017r. do dnia 9 czerwca 2017r. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty oraz 70 (siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

W oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2017r., w sobotę, ok. godz. 14.00 Z. M. udał się do swojego kolegi na ul. (...) w B., gdzie spożywał alkohol w postaci nalewki. Zamierzał wrócić taksówką, lecz kiedy wyszedł czuł się dobrze, stąd wsiadł do swojego samochodu marki M. o nr rej. (...) i wracał nim do domu. Na ul. (...) przy ambasadzie zauważył patrol policji, lecz kontynuował jazdę ul (...).

Tego dnia padał deszcz. Na ul. (...) w ostatniej chwili zauważył znajdujący się przed nim samochód marki O., który przyhamował. Nie chcąc uderzyć w ten pojazd postanowił w ostatniej chwili go wyprzedzić. Nie udało mu się bezpiecznie wykonać tego manewru i zaczął o niego swoim lewym bokiem. Pojazdem marki O. o nr rej. (...) kierowała K. L., zaś pasażerem był M. L..

Na miejsce został wezwany patrol policji. Funkcjonariusze W. M. i J. P. w czasie czynności związanych z kolizją drogą na miejscu sprawdzili również stan trzeźwości Z. M., a kiedy okazało się, że jest pod działaniem alkoholu, przewieźli go na komendę celem ponownego sprawdzenia stanu trzeźwości.

(wyjaśnienia oskarżonego k.18, 47v-48 , zeznania świadka W. M. k.9, 48-48v)

Badanie tym urządzeniem pomiarowym Alkosensor IV o godz. 19.45 wykazało u Z. M. zawartość 0,85 mg/l. Natomiast badanie urządzeniem Alkometr Awat A2.0 o godz. 20.16 wykazało 0,88 mg/l, zaś o godz. 20.20 0,92 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(zeznania świadka W. M. k.9, 48-48v, wyjaśnienia oskarżonego k.47v-48, 18, protokół badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym k. 2, 4, świadectwo legalizacji k. 3,5)

Z. M. ma wykształcenie wyższe pedagogiczne, z zawodu jest nauczycielem, obecnie na emeryturze. Otrzymuje 1600 zł emerytury. Mieszka z żoną, córką i zięciem. Posiada prawo jazdy kat. A, B, T. Nie był dotychczas karany.

(dane o karalności k. 23, dane o osobie k. 20)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody.

Oskarżony Z. M. słuchany w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k.18, 47v-48). Przedstawił okoliczności spożywania alkoholu, a także sytuację na drodze, która sprawiła, że został wezwany patrol policji. Oskarżony nie usprawiedliwiał swojej decyzji o kierowaniu samochodem w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnił jedynie powody, dla których zdecydował się na prowadzenie pojazdu. Wyraził szczerą skruchę i żal w związku z popełnionym przestępstwem. Zaznaczył, że po tym zdarzeniu czuje do siebie obrzydzenie. Przeprosił za spowodowanie kolizji kierowcę drugiego samochodu i poddał się terapii psychologicznej, na co dołączył stosowne zaświadczenie (k.19).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego Z. M. przyznającego się winy są wiarygodne. Nie ma podstaw, by kwestionować szczerłość i logikę jego twierdzeń. Pozostają one zgodne z zeznaniami świadka oraz nieosobowymi dowodami z dokumentów. Swoją postawą Z. M. świadczył o negatywnym stosunku do popełnionego czynu, uznając zasadność stawianego zarzutu.

Sąd nie znalazł żadnych argumentów, by podważyć zeznania świadka W. M. będącego funkcjonariuszem policji (k.9, 48-48v). Świadek wskazał, że w czasie pełnienia służby wraz z J. P. z polecenia dyżurnego udał się na ul. (...), gdzie doszło do kolizji drogowej. Świadek podał, że kierujący pojazdem marki M. – Z. M., który spowodował kolizję, był w stanie nietrzeźwości. Świadek przedstawił rzetelną i konsekwentną relację z prowadzonych w dniu zdarzenia czynności. Należy zwrócić uwagę na jego bezstronność, który nie znał oskarżonego, nie miał wobec niego żadnych uprzedzeń ani też żadnego interesu w dowodzeniu okoliczności nie mających odzwierciedlenia w rzeczywistości. Poza tym tak jak inni świadkowie zeznając nieprawdę naraża się na odpowiedzialność karną i dodatkowo dyscyplinarną z racji wykonywanego zawodu.

Nie budzi wątpliwości wiarygodność dowodu z dokumentu w postaci protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych (k.2, 4), bowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami prawa przez powołane do tego osoby, zaś uczestniczący przy tych czynnościach złożyli swoje podpisy i nie zgłaszali uwag. Poza tym urzędnicy posiadali aktualne świadectwo wzorcowania (k.3,5). Wiarygodne są również dowody z dokumentów w postaci: danych o karalności (k.23), danych o osobie (k.2), zaświadczenia (k.19).

W świetle przeprowadzonych w sprawie, a omówionych wyżej dowodów okoliczności popełnienia przez oskarżonego Z. M. zarzucanego mu występku z art. 178a § 1 kk i jego wina nie budzą wątpliwości.

Dokonując oceny prawnej czynu należy stwierdzić, że oskarżony Z. M. działając umyślnie swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.178a § 1 kk. Oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził na drodze publicznej – ul. (...) w B. oraz na innych ulicach tego miasta pojazd mechaniczny: samochód osobowy marki M. o nr rej.(...).

W przedmiotowej sprawie oskarżony Z. M. swoim czynem spowodował również realne zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji, bowiem doprowadził do kolizji drogowej z udziałem drugiego pojazdu poruszającego się przed nim ulicą

(...) w B.. Popelniając przestępstwo z art. 178a § 1 kk sprawca naruszył również przepisy ruchu drogowego określone w kodeksie drogowym – ustawa z dnia 20 czerwca 1997r. (Dz.U. t.j. 2012, Nr 1137 ze zm.) – art. 45 ust 1 pkt 1 Zabraniają one kierowania pojazdem (...) osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Na wyczerpanie znamion czynu zabronionego z art. 178 a § 1 kk i na winę sprawcy nie wpływa ani ilość wypitego alkoholu ani też motyw podjęcia przez niego decyzji o zachowaniu się sprzecznym z normą prawa.

W przedmiotowej sprawie jest niewątpliwe, że oskarżony Z. M. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Jak wynika z zebranych dowodów badania trzeźwości oskarżonego dokonanych po jego zatrzymaniu zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiła w czasie pierwszego badania - 0,85 mg/l, a w czasie kolejnych 0,88 mg/l oraz 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Sam sprawca również nie ukrywał, że spożywał alkohol w postaci nalewki.

Badanie oskarżonego w całości jest wiarygodne. Z. M. był badany trzykrotnie. Nie żądał ponownego przebadania, nie zgłaszał uwag co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika alkometru, nie żądał też pobrania krwi do badania chemicznego.

Działanie oskarżonego nacechowane było umyślnością. Jego zamiarem było przejechaniem samochodem osobowym z ul. (...) na ul. (...), gdzie mieszkał, mimo świadomości wcześniej spożytego alkoholu. Oskarżony jak każdy racjonalnie myślący człowiek, zdawał sobie sprawę, że jego zachowanie jest sprzeczne z zasadami prawa, a jednocześnie może zagrażać innym uczestnikom ruchu.

W przedmiotowej sprawie spełnione są przesłanki warunkujące przypisanie oskarżonemu winy, a nie zachodzą żadne okoliczności ją wykluczające. Zważyć bowiem należy, że oskarżony jest człowiekiem dorosłym i poczytalnym. Posiada pełną świadomość i umiejętność rozpoznania znaczenia swojego czynu.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy celowym jest zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, rezygnując jednocześnie ze skazania Z. M..

Zdaniem Sądu spełnione są wszystkie przesłanki stosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania wymagane treścią art. 66 § 1 kk, zaś czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą pozbawienia wolności do 5 lat (art.66 § 2 kk).

Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może bowiem warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Doktryna podkreśla, iż najistotniejszą z przesłanek stosowania warunkowego umorzenia postępowania jest wymaganie, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Natomiast właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania.

Pierwszą przesłanką jest warunek winy nie będącej znaczną. W niniejszej sprawie zaistniały okoliczności, które umożliwiają taką jej ocenę. Z. M. dokonał czynu pod wpływem umyślnego działania, lecz był motywowany przeświadczeniem, że nie czuje alkoholu i że wypił go w niewielkiej ilości. Oskarżony był w stanie ocenić właściwie bezprawność swojego działania, był świadomy konsekwencji kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości oraz możliwości pozostania w jego organizmie alkoholu po uprzednim spożywaniu go. Rozważał bowiem powrót taksówką i taką wersję przedstawił koledze. Jednak schodząc przed blok zdecydował się powrót do domu własnym autem.

W ocenie Sądu spełniona została również i druga przesłanka uzasadniająca warunkowe umorzenie postępowania, gdyż społeczna szkodliwość czynu sprawcy nie jest znaczna. Sąd zważył na fakt, że oskarżony prowadził pojazd ulicami miasta, ale pora jaka jechał sprawiała, że natężenie ruchu pojazdów nie było. Wprawdzie stopień nietrzeźwości oskarżonego ponad trzykrotnie przekraczał granicę decydującą o tym czy czyn stanowi przestępstwo czy wykroczenie,

lecz nie może on stanowić przesłanki negatywnej wykluczającej możliwość zastosowania instytucji warunkowego umorzenia. Bowiern dopuszczalna jest również dla przestępstw o poważniejszym ciężarze gatunkowych, których górna granica zagrożenia karą sięga 5 lat.

Kolejną przesłanką są nie budzące wątpliwości okoliczności popełnienia zarzucanego czynu. Oskarżony przyznał się do popełnienia przestępstwa, a w świetle pozostałych wiarygodnych dowodów stan faktyczny w sprawie jest bezsporny i nie wymaga szczegółowego omówienia.

W przedmiotowej sprawie wymagana jest pozytywna prognoza co do zgodnego z prawem zachowania się oskarżonego. Z. M. jest osobą o należytym poziomie moralnym, stateczną, z odpowiednim doświadczeniem życiowym. Jest emerytem, o bardzo dobrej opinii w swoim środowisku. Wcześniej pracował w zawodzie nauczyciela, co rodzi przekonanie, że oskarżony będzie w stanie podporządkować się nakazom i zakazom określonym przez prawo. Poza tym oskarżony jest osobą niekaraną za przestępstwa. Jego zachowanie podczas prowadzonego postępowania, wysoka kultura osobista, samokrytyka, szczerza skrucha i żal w związku z zaistniałym zdarzeniem również uzasadnia twierdzenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd ustalił oskarżonemu Z. M. 2 letni okres próby uznając, iż będzie on wystarczający dla stwierdzenia poprawności decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania. Jednocześnie uznał za zasadne orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 4000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Kwota to, przy uwzględnieniu jego emerytury w wysokości 1600 zł, będzie dla oskarżonego odczuwalna i spełni również funkcje prewencyjną.

Zgodnie z treścią art. 67 § 3 kk sąd ma możliwość, przy stosowaniu instytucji warunkowego umorzenia postępowania, orzeczenia wobec sprawcy środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów do lat. 2. Przedmiotowy środek karny zmierza do faktycznego wyeliminowania z ruchu drogowego jako kierowców osób, które dopuściły się czynu (czy to przestępstwa czy też wykroczenia) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie zasadnym było orzeczenie środka karnego na okres 2 lat i odnieść go do każdego rodzaju pojazdów mechanicznych. Z. M. postąpił nieodpowiedzialnie siadając za kierownicę swojego pojazdu w stanie nietrzeźwym. Winien on zawsze rozważać wszelkie konsekwencje swojego postępowania i możliwość ewentualnych następstw.

Zdaniem Sądu środek karny w orzeczonym zakresie w wystarczającym stopniu wzmocni w oskarżonym przekonanie o randze naruszonych przepisów. Orzekając środek karny Sąd miał na uwadze poza celami prewencyjnymi w kształtowaniu indywidualnej świadomości prawnej oskarżonego, ale również szeroko rozumianej społecznej. Odpowiedni poziom moralny sprawcy wpływa na większy stan i stopień wiedzy oskarżonego, większe wymagania prawidłowej i wzorowej postawy społecznej.

Ze względu na to, że oskarżonemu zostało zatrzymane prawo jazdy, Sąd zaliczył okres zatrzymania na poczet orzeczonego zakazu.

Rozstrzygnięcie o kosztach jest zgodne z brzmieniem art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk. Oskarżony posiada źródło dochodów, stąd Sąd nie znalazł powodów, by zwalniać go od opłaty przewidzianej w art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152 z późn.zm.) oraz od obowiązku zwrotu wydatków. Na kwotę 70 zł poniesionych przez Skarb Państwa wydatków składa się: opłata za dane o karalności oraz ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem.